



چرا و چه موقع توبه کنیم/ امروز و فردا کردن در توبه خود گناهی مضاعف است

رحمت الهی را بر روی انسان گناهکار نادم و پشیمان باز می کند و او را دوباره در مسیر سعادت و رستگاری قرار می دهد.

یکی از آموزه های دینی "توبه" است، که در رحمت الهی را بر روی انسان گناهکار نادم و پشیمان باز می کند و او را دوباره در مسیر سعادت و رستگاری قرار می دهد. به گزارش خبرگزاری مهر، ممکن است هر کدام از ما در دنیای پر تلاطم امروز بر اثر غفلت، گمراهی، نادانی، طغیان غرایز، هوای نفسانی یا علل دیگر دچار گناه شویم، اما نکته مهم بعد از گناه این است که بی درنگ خود را در معرض رحمت الهی قرار دهیم و از او آموزش بخواهیم و با توبه و استغفار دل و جان خویش را شستشو دهیم. باید بدانیم امروز و فردا کردن در امر توبه، خود گناهی دیگر و دلیل بر طغیان مضاعف است.

البته توبه و بازگشت به سوی خدا در شرایطی رخ می دهد؛ یکی آنکه انسان پس از ارتکاب جرم بلافاصله پشیمان شده و هر چه زودتر توبه کند و دوم اینکه گناه در اثر جهل و نادانی واقع گردد نه با انگیزه کفر و طغیان. خداوند در این مورد می فرماید: تنها توبه کسانی نزد خدا شایسته پذیرفتن است که از روی نادانی مرتکب گناه می شوند و به زودی توبه می کنند که خدا به سوی آنها بر می گردد و مورد لطف خدا واقع می شوند.

در همین اتباط می توان آیات 17 و 18 سوره نساء را یادآور شد که می فرماید: و خداوند دانا و حکیم است اما آنان که به اعمال ناشایست تا دم مرگ ادامه می دهند و آنگاه توبه می کنند و آنها که در حال کفر از دنیا می روند توبه شان پذیرفته نخواهد شد و ما برای آنان عذاب دردناک آماده کرده ایم.

باید دانست تا دیر نشده باید توبه کرد و خود را از درگاه الهی نرانیم و نگذاریم که گناه بر قلبمان چیره گردد و راه بازگشت را برای ما سخت تر کند، اما باید توجه کرد و دانست که بهترین موقع برای استغفار و توبه نیمه شب است آنگاه که همه در بها بسته و تمام دیده ها در خواب است تنها درهای رحمت الهی به سوی بندگان باز است. خداوند در سوره ذاریات آیات 17 و 18 می فرماید: اهل تقوا ویژگی هایی دارند از جمله آن که شب ها کم می خوابند و در سحرها به استغفار و دعا بر می خیزند.

همه ما می دانیم که انسان عمری کوتاه دارد و مرگ برای همه حتمی است، اما غفلت و فراموشی این مساله، انسان را به وادی گناه و فساد می کشد. لحظه مرگ، شب اول قبر، عالم برزخ، برپایی قیامت، حساب و کتاب، میزان و نامه اعمال، عبور از صراط، بهشت و جهنم و پاداش و عذاب در پیش است. مرگ دالان ورود به این مراحل سخت است باید به یاد آن بود و آمادگی لازم را داشت. مرگ برای بعضی آغاز دوران سخت و عذاب آور است و برای بعضی آغاز دوران آسایش و برخورداری.

شرایط سختی و یا آسایش در آخرت به اعمال و رفتار ما در دنیا ارتباط دارد. هم توصیه به یاد مرگ شده و هم زیاد یاد مرگ کردن و پیوسته و مداوم به یاد آن بودن و غافل نشدن و غافلگیر نشدن، با این حساب انسان همواره باید اعمال و رفتار خود را به طور شبانه روز مرور کند و دست از توبه و استغفار برندارد. می توان با مناجات و عبادت دردهای درونی و بیماری های قلبی و علل و اسباب دوری از خدا را شناخت و آنگاه به فکر درمان افتاد و خود را اصلاح کرد که مبدا دچار پشیمانی گردیم.

توبه و استغفار دری می گشاید برای انسان به سوی رحمت الهی، انسان باید با نفس خود جهاد کند و انسانی که با نفس خود مبارزه می کند در واقع از هوس ها و گناههای زودگذر خود را باز می دارد و کسی که با نفس خود مبارزه می کند با دشمنش مبارزه می کند. انسان دارای نیروی انتخاب و اختیار است و میان این دو کشش قرار دارد و هر کدام را اختیار کند سعادت و شقاوتش را رقم زده است.

انسانی که می خواهد به مقامات عالی اخلاقی و کمالات معنوی برسد باید با بی اعتنایی به خواسته های دل رفتار کند و باید دل را رها کرد و به دین چسبید. انسان مومن سعی می کند که خطایی مرتکب نشود و اگر اشتباهی از او سر بزند درهای توبه و استغفار را به روی خود می گشاید. انسان با بصیرت در همین دنیا اگر گناهی مرتکب شد آن را جبران می کند ولی انسانی که چراغ تامل خود را خاموش می کند و خود را از فهماندن حقایق محروم می سازد، این کوردلی و ندیدن واقعیت باعث می شود که هر روز و هر لحظه تمامی درهای توبه و استغفار را به روی خود ببندد و اسیر خواسته ها و گمراهی و غفلت نفس خویش شود و خود را در معرض حسرت دائمی و ابدی قرار دهد.

منابع :

- نهج البلاغه

- بحار الأنوار، ج 72

- الكافي، ج 2